

РЕШЕНИЕ

№ 1670

гр. София, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110136690 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Ищецът М. Д. Р. предявява срещу ответното „Т.С.“ отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че М. Д. Р. не дължи (принудително изпълнение) на „Т.С.“ на сумата 1027,10 лева - главница, ведно със законна лихва от 29.04.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, 176,95 лева - лихва, 325,00 лева - съдебни разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 29.08.2014 г. по ч. гр. дело №23177/2014 г. по описа на СРС.

Ищецът твърди, че в полза на ответното дружество е издаден изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изп.дело №1076/2014 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ. Счита, че поради бездействие на вискателя са налице предпоставките на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и изтекъл давностен срок, поради което правото на принудително изпълнение е погасено.

Ответникът оспорва иска. Твърди, че не са настъпили факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Счита, че е приложим срока по чл. 117, ал.2 от ЗЗД. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение и в срока по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, вкл. с признание на длъжника и на осн. чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори, а и от ч. гр. дело №23177/2014 г. по описа на СРС се установява, че в полза на ответното дружество е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, съгласно която М. Д. Р. е осъдена да

заплати на „Т.С.“ ЕАД, сумата от 1027,10 лв., за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от м. 08.2011 г. до м. 11.2012 г., ведно със законна лихва за периода от 29.4.2014 г. до изплащане на вземането, лихва в размер на 176,95 лв. за периода от 01.10.2011 г. до 28.3.2014 г. и 325 лв. разноси по делото, а именно: 25 лв. държавна такса и 300 лв. възнаграждение на юрисконсулт. Заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 02.08.2014 г., а въз основа на нея е издаден изпълнителен лист от 29.08.2014 г.

От изп. дело №1076/2014 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ се установява, че „Т.С.“ ЕАД е подало на 25.09.2014 г. молба, по която е образувано срещу ищеца изпълнителното производство, с предмет принудително изпълнение на сумите по изпълнителния лист. С молбата вискателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, и определя начина на изпълнение.

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение“ следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 50295/23.01.2023 г. по гр.д. № 1030/2022 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д. №4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др.

Следва да се отчете, който довод и ответникът навежда, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., процесуални и давностни срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13

март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. Освен това, давност не тече в хода на настоящото дело, на осн. чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД (вж. Решение № 50295/23.01.2023 г. по гр.д. № 1030/2022 г., IV г. о. на ВКС).

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980 г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то – давност не тече (вж. ТР №3/28.03.2023 г. по т.д. №3/2020 г., ВКС). Ето защо погасителната давност започва да тече от датата на прекратяване на изп. дело, тъй като до този момент е спряна (вж. Решение №252/17.02.2020г. по гр.д. № 1609/2019г. по описа на ВКС, III г.о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Предвид гореизложеното съдът приема, че с влизане в сила на заповедта за изпълнение на 02.08.2014 г. е започнал да тече срокът по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД до 02.08.2019 г.; като този срок е прекъснат на 25.09.2014 г. с подаване на молбата за образуване на изп. дело.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Следва да се съобразят разясненията по приложението на закона, дадени с решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. и в решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на ВКС, IV-то ГО, че погасителната давност и перемпцията са различни институти, а погасителната давност се прекъсва и след настъпила перемпция, когато вискателят е посочил нов изпълнителен способ. В тази връзка се установяват следните правнорелевантни факти, а именно с молба от 12.02.2016 г. (л. 27 от изп. д. №1076/2014 г.), подадена в срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК (считано от 25.09.2014 г.), вискателят-ответник е поискал прилагане на

конкретни изпълнителни способности -налагане на запор върху трудово възнаграждение/пенсия; опис на движими вещи. Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещь или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице. Наложен е запор върху трудово възнаграждение на длъжника при ЦДГ със запорно съобщение връчено на 24.08.2016 г. по реда на чл. 47 от ГПК. Установява се, че следващи действия по изпълнението са извършени през 2021 г., а именно на 23.11. и 24.11.2021 г., когато е наложен запор върху трудово възнаграждение и запор върху банкови сметки на длъжника.

Изложеното дава основание съдът да приеме, че през периода 24.08.2016 - 24.08.2018 г. вискателят не е посочил нов изпълнителен способ, респ. не е подал молба, по която евентуално да се образува в нов изп. процес; и не са извършени каквито и да е действия по изпълнението срещу длъжника. При това положение, изпълнителното производство се счита за прекратено по силата на закона на 24.08.2018 г., на осн. чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК.

При прекратено изпълнителното производство, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, постановление на съдебен изпълнител за прекратяване на изпълнението не е необходимо, тъй като този акт се ползва само декларативно действие и констатира настъпилото прекратяване по силата на закона. Поради липса на висящ изпълнителен процес, извършените след настъпилата перемпция действия по изпълнението не поражда правни последици. Ето защо предприетите служебно от съдебен изпълнител действия по изпълнението през 2021г. не прекъсват погасителната давност за вземането, тъй като липсва искане по изп. дело на вискателя за прилагане на нов изпълнителен способ, респ. за образуване на нов изпълнителен процес; включително вискателят е бездействал през периода 24.08.2016 г. до 24.08.2021 г.; отчитайки и времето от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., когато процесуални и давностни срокове са спрени, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г., а именно до 02.10.2021 г., когато е изтекъл петгодишния давностен срок, през който ответното дружество не е предприело годни действия по изпълнението срещу длъжника, с които да спре и/или прекъсне давността. Предвид това съдът приема, че са настъпили правните последици на давността, на която длъжникът се позовава, вкл. преди спиране на изпълнението по негова обезпечителна заповед с молба от 06.06.2023 г. (л. 60 от изп. дело). Следва да се отбележи, че действително на 31.10.2014 г. е подадена молба от длъжника, с която не спори по дълга. Преценена при условията на чл. 116, б. а от ЗЗД, изявлението на длъжника не променя горния извод, тъй като дори да води до прекъсване на давностния срок, то новият срок от 5 г. е изтекъл при условията на пълно бездействие на кредитора. Ето защо съдът счита, че правото на принудително изпълнение на ответника не е изпълняемо поради изтекла давност и предявеният иск е основателен.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, ответникът трябва да заплати на ищеца сторените съдебни разноски за сумата общо 562,00 лв. за платени държавна такса и възнаграждение на адвокат. Възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК на ответника за прекомерност на платеното от ищеца възнаграждение на адвокат е бланкетно и неоснователно. Съдът, като взе предвид защитавания материален интерес, фактическа и правна сложност на спора, чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ, и очакваните процесуални действия, които е било необходимо да бъдат извършени от адвоката, намира разноската за необходима.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 439 от ГПК, че М. Д. Р., с ЕГН:*****, с адрес: *****, не дължи принудително изпълнение на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на сумата 1027,10 лева – главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от м. 08.2011 г. до м. 11.2012 г., ведно със законна лихва за периода от 29.4.2014 г. до изплащане на вземането, сумата 176,95 лева – лихва за периода от 01.10.2011 г. до 28.3.2014 г., и сумата 325,00 лева – съдебни разноси, от които 25,00 лв. държавна такса и 300,00лв. възнаграждение на юрисконсулт, по изпълнителен лист от 29.08.2014 г., издаден по ч. гр. дело №23177/2014 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на М. Д. Р., с ЕГН:*****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, сумата 562,00 лева – съдебни разноси.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____